

Jørgen Arbo-Bæhr (EL):

Nu er der jo en del mennesker, der lever i det her land, som har levet her hele deres liv, og som føler sig som danskere, men som ikke er danske statsborgere. En del af dem snakker stort set kun dansk. Ud fra bare ét konkret eksempel, uden at ministeren skal forholde sig til det konkrete eksempel, kunne jeg godt tænke mig at vide, om det virkelig er sådan, at der i ministerens beslutning om fastfrysning findes en skillelinje.

På den ene side er der danske statsborgere, som kan få mulighed for, at deres ægtefælle kan få lov til at blive i hvert fald et stykke tid, afslag eller ej, mens den mulighed på den anden side ikke er til stede, hvis den samme person ikke havde været dansk statsborger, uafhængigt af at vedkommende har boet hele sit liv i Danmark.

Kl. 13.45

Integrationsministeren (Rikke Hvilshøj):

Ja, for jeg betragter den situation, der er i øjeblikket, som rettet mod Danmark og danske statsborgere. Men jeg forventer sådan set, at man sagtens kan være pakistansk statsborger.

Hvis man stadig væk har fastholdt sit pakistanske statsborgerskab, selv om man har boet i Danmark hele sit liv, er det vel nok også, fordi man stadig væk har en tilknytning til Pakistan. Og jeg har ikke indtryk af, at det er de personer, som nogle retter en vrede imod i de muslimske lande i øjeblikket. Så derfor: Ja, det her handler om danske statsborgere.

Jørgen Arbo-Bæhr (EL):

Jeg kan forstå, at ministeren har den grundopfattelse, at for at blive betragtet som dansker, skal man være dansk statsborger.

Jeg er ikke sikker på, at det holder sådan helt i virkelighedens verden, men jeg synes, at det vil være meget interessant også med henblik på fremtidens diskussioner at høre, om det virkelig er sådan ministeren opfatter det, nemlig at hvis man skal være betragtet som dansker, skal man have et dansk statsborgerskab. Er det sådan, ja eller nej?

Integrationsministeren (Rikke Hvilshøj):

Jeg tror ikke, at den her situation handler så meget om, hvornår vi opfatter nogle som værende danskere eller ikkedanskere, det er mere et spørgsmål om, hvordan man bliver modtaget i nogle muslimske lande, i hvert fald blandt nogle befolkningsgrupper i de muslimske lande, hvis man kommer som dansker.

Tredje næstformand (Helge Adam Møller):

Og så vender vi tilbage til hovedspørgeren, fru Elsebeth Gerner Nielsen, der får sit tredje og sidste spørgsmål.

Elsebeth Gerner Nielsen (RV):

Jeg vil gerne sige tak til ministeren for at understrege det med, at hvis en familie ikke kan optage familielivet i et andet land, skal de da gives familiesammenføring i Danmark. Det er jo en diskussion, vi har haft i efterhånden nogle år, om, hvorvidt man virkelig bare kan give afslag til et ægtepar, der ikke kan optage familielivet i et andet land. Så jeg synes absolut, at det er en indrømmelse fra regeringens side, at man nu anerkender respekten for familielivet.

Min sidste kommentar: Jeg håber, at ministeren vil prøve at overveje, om ikke det burde være sådan, at der simpelt hen ikke blev givet afslag på ægtefællesammenføring til mennesker, der ville blive henvist til at bo i et land, hvor Udenrigsministeriet stærkt fraråder de pågældende at indrejse, og om ikke der burde være en sammenhæng mellem det, der foregår i Udlændingestyrelsen og det, der foregår i Udenrigsministeriet.

Når Udenrigsministeriet siger til danske statsborgere, at de simpelt hen ikke bør rejse ind i f.eks. Nepal eller Irak, jamen så bør det også være sådan, at man ikke kan sige til en dansk statsborger, der har været så uheldig at gifte sig med en fra det pågældende land: Du kan godt rejse ind.

Integrationsministeren (Rikke Hvilshøj):

Her til sidst synes jeg jo selv, at fru Elsebeth Gerner Nielsen understregede det her med, at det handler om danske statsborgere og ikke om alle. I den situation, vi er i nu, er de rejsevejledninger, som Udenrigsministeriet laver, rettet mod danske statsborgere og ikke mod pakistanere eller syrere eller libanesere.

Vedrørende det første, fru Elsebeth Gerner Nielsen siger om en indrømmelse fra regeringen, er der altså intet nyt under solen. Hvis det konstateres, at det ikke er muligt at leve familielivet i det andet land, jamen så bliver man ikke henvist til det.

Det er der intet nyt i, så der ligger sådan set heller ikke nogen indrømmelse i det. Sådan har det været, og vi lever fuldt op til de internationale konventioner, som der også er på det her område.